

И тръгва пакъ безъ страхъ саминъ
Прѣзъ спящи хора къмъ палата;
А тамъ, при входнитѣ врата,
Широки гледа стапала,
Нагорѣ иска да се качи,
Но що да види — царѣтъ самъ
Съ царицата заспалъ е тамъ.

Очуденъ той се спира пакъ;
— Какво да стори? — мисли той,
И мисли го измжчватъ рой,
„Какъ горѣ мога се покачи?“ —
Размисля малко, прави кръстъ
И тръгва съ ходъ напрѣдъ — чевръстъ,
Прѣскача царя, и молитва
Уста му тихо пакъ шептятъ, —
Откритъ е вече нѣму пжтъ.
Обхожда той на длѣжъ и ширь,
Разглежда цѣлия палатъ,
Що нѣма равенъ, по-богатъ,
Но вредъ е гробна тишина;
Напрѣдѣ му една врата
Отворена като уста,
И стълба вита се издига;
Нагорѣ бързо той отива,
Прѣдъ него стая се открива
И що да види? Гледа той,
Душата му отъ дъно кипва,
Кръвта му млада въ жили бликва:
Самата царска дъщеря